

Evelien De Vlieger

Toen Raaf links afsloeg

Met tekeningen van Karst-Janneke Rogaar

Amsterdam · Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2022

Het is vier uur, de schooldag is voorbij. Ik prop mijn jas in mijn boekentas en loop de school uit, de schoolbel rinkelt nog na in mijn oren. Bij het eerste kruispunt sla ik links af, in plaats van rechts. Ik moet eigenlijk meteen naar huis, maar bij de volgende kruising ga ik weer de verkeerde kant op. En dan weer. Het was een rotdag en mijn moeder is er niet. Gewoon een blokje om kan geen kwaad.

Ik kijk naar mezelf in de ruit van viswinkel De Griet. Er is niets aan me te zien. Ik ben iets tussen groot en klein in. Ik draag geen gekke geruite jas of zo. Ik draag zelfs geen jas omdat ik de knopen die Benni in mijn mouwen maakte niet loskrijg. Mijn haar is bruin, ongeveer de kleur van hagelslag. En die vissenkop is niet van mij: die hoort bij de viswinkel. Mijn vader bedacht de slogan: ‘Een tong van De Griet: verser vind je niet’. Het is vier uur en papa verwacht me. Maar als hij nog druk aan het werk is, merkt hij vast niet eens dat ik wat later ben. Soms doet hij een hele dag over het schrijven van één zin – en dan is hij ’s avonds nog tevreden ook.

Na een tijdje wandelen weet ik niet meer waar ik ben. Mijn moeder kent alle straten van de stad uit haar hoofd – postbodes verdwalen niet. Soms fiets

ik een stukje mee op haar ronde. Bij het huis van mevrouw De Wit kan ik de kat aaien als ik mijn vingers diep genoeg in de klep steek. En op de Verbondslaan staat Abdul met de thermoskan klaar bij de brievenbussen: van hem krijgt ze altijd een kopje koffie. Maar voor drie uur moet ze terug zijn in het sorteercentrum, dus veel tijd voor praatjes heeft ze niet. Ik vraag me af waarom de mensen die brieven sturen elkaar niet gewoon mailen. Dat gaat veel sneller, en dan zou mijn moeder minder werk hebben.

‘De wereld is groot,’ zei ze vorige week aan tafel, ‘maar ik zie alleen wat er op mijn ronde in Walsten ligt. En we wonen in een huis dat altijd op dezelfde plek blijft staan.’

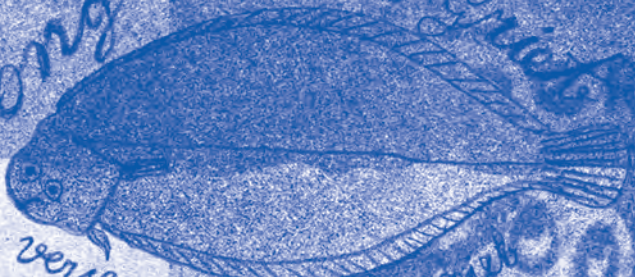
Mijn vader zei: ‘Alle huizen blijven op dezelfde plek staan, Leja. Daar zijn het huizen voor.’

‘Behalve als er een tornado voorbijkomt,’ zei ik. ‘Dan verhuizen huizen van plaats.’ Tornado’s kunnen drie vormen aannemen: een kachelpijp, een kronkelende slang of een omgekeerde driehoek. In Florida komen de meeste tornado’s voor. Helaas gaan we nooit op reis naar de Verenigde Staten. Ik heb een oma en opa in Frankrijk dus gaan we meestal daarnaartoe.

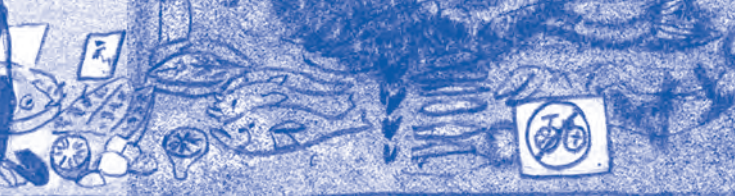

De Griet

Zong van de Griet

verser vind je hem niet

Twee duiven doen druk tussen de afgevalen bladeren en vliegen op als ik me buk om een kastanje op te rapen. Als ik niet voor het avondeten thuis ben, eet ik wel kastanjes. Er zit veel vitamine C in en dat heb je nodig als je geen scheurbuik wilt. Zeemannen hadden daar last van als ze maanden vastzaten op een schip. Ik raap een paar kastanjes van de grond en stop ze in mijn zak. Ik ben dan nog geen maanden, maar toch al een halfuur van huis.

Terwijl ik een kastanje pel, denk ik aan de dingen die ik het liefste doe:

1. Bij Ahmed gaan spelen
2. Met mijn moeder op bed liggen en vreemde plaatsnamen in de atlas zoeken (zoals Qaqortoq, Wagga Wagga of Zzyxz)
3. Diepzeeduiken

Daarna denk ik aan de dingen waar ik een hekel aan heb:

1. Gore groenten die verstopt zitten in mijn eten
2. Benni
3. Vroeg opstaan

Aan de dingen waaraan ik een hekel heb, valt niet te ontsnappen. Terwijl ik van de dingen die ik het liefste doe, er eentje nog nooit heb gedaan. Mijn ouders vinden dat ik niets te klagen heb. Dat is eigen-

lijk ook zo, ik heb best een gemakkelijk leven. Ik heet Raaf, ben tien jaar en woon in Walsten. Mijn vader schrijft reclameteksten en bedenkt slogans en verdient daar veel geld mee. Het is mijn moeder die echt bijzonder is. Zij is postbode maar wordt soms op missie gestuurd. Nu is ze bijvoorbeeld al een paar dagen van huis. Het is veiliger als we niet weten waar ze is: niet iedereen is te vertrouwen. Ze belt ons niet omdat dat dat niet mag. Het staat zo in haar contract: 'Geen contact opnemen met het thuisfront'. Thuisfront vind ik een goed woord. Het klinkt alsof wij ook iets beleven.

Zij zou alles willen weten over wat Benni deed, van a tot z. Ze zou elk detail tot in de puntjes onthouden en precies de goede vragen stellen.

Hoeveel knopen legde Benni in je mouwen?

Welke fouten schreef hij op de kaas tussen je brood?

Pelde hij de mandarijn die hij in je drinkfles proppte of niet?

Daarna zou ze haar hoofd schudden en 'sjongejonge' zeggen. En 'wat een verhaal'. Ze zou niet zeggen: 'Het komt wel goed, jongen. Benni heeft het vast moeilijk.' Ze zou niet zeggen: 'Ik ga zijn rotkop inslaan met mijn deegroller,' maar ze zou het wel den-

ken. En dan zou ze giechelen en mompelen: ‘Maar niet echt hoor.’ We hebben niet eens een deegroller – taart kopen we bij de bakker.

Elke avond komt mijn moeder naast me op bed liggen. Dan vraagt ze: ‘Zullen we op reis gaan?’ En dan zoeken we een gekke plaatsnaam in de atlas en zijn we weg, naar Ahja in Estland of naar Batman in Turkije. Mijn moeder weet veel over de wereld – en wat ze niet weet zoeken we op in *Ik weet alles: Continenten van de wereld*.

Maar vanavond kan dat dus niet, want ik ben alleen met mijn vader. Als ik tenminste weer thuiskom, denk ik, want het lijkt er meer en meer op dat ik echt verdwaald ben. Nog lang niet zo verdwaald als ik straks zal zijn, maar dat kan ik nu nog niet weten.

Ik moet misschien eerst vertellen hoe de dag begon

De dag waarop ik verdwaalde, was een maandag. Op maandagen blijf ik zo lang mogelijk in bed liggen, en op alle andere weekdays ook. Mijn bed is een warme grot en ik ben een holbewoner. Daarna ben ik een holenbeer. Maar dan bedenk ik dat de holenbeer allang uitgestorven is, dus sta ik maar eens op. Mijn vader heeft me ook al drie keer geroepen.

Beneden in de keuken zit hij op zijn toetsenbord te trommelen. Er klinkt luide orgelmuziek, alsof er zo meteen iemand begraven wordt. Mijn moeder is altijd al vroeg de deur uit, dus het is normaal dat ze niet aan de ontbijttafel zit. Ik zet de radio zachter, ga zitten en strooi hagelslag op een boterham. En als mijn vader even niet kijkt, giet ik het recht uit de doos in mijn mond.

‘Wat wil je vanavond eten?’ vraagt hij.

‘Kippenbil met appelmoes,’ zeg ik, en mijn vader

kijkt me aan alsof ik een wonderkind ben.

‘Prachtig,’ zegt hij. Hij kan alleen nadenken over zonnebrillen en waterbedden en zo, maar niet over het avondeten. ‘Kip en appeltjes. Komt voor mekaar.’ Daarna zit hij meteen weer met zijn neus in het rijmwoordenboek.

‘Wat rijmt er op kattenbrokken?’ vraagt hij.

‘Stinksokken,’ zeg ik. ‘Heeft mama gebeld?’

Hij schudt van nee. Zelfs hij weet niet waar mijn moeder is. Hij verzint een uitleg over een time-out, maar time-out is voor sporters, en mijn moeder doet niet aan sport.

Ik leg plakjes kaas tussen mijn boterhammen en schik ze in mijn broodtrommel. Er kan nog een mandarijn bij en dan gaat de doos dicht.

Daarna trek ik mijn jas aan. De enige reden waarom ik naar school blijf gaan is omdat ik Frans wil leren.

‘Tot straks,’ zegt mijn vader, alsof ik even een ommetje ga maken.

‘School duurt tot vier uur, hoor,’ zeg ik.

Mijn vader lacht kort alsof ik een grapje maakte. Maar dan wordt hij ernstig.

‘Wacht. Kom eens hier,’ zegt hij en hij trekt me op zijn schoot en aait me over mijn rug. ‘Mama houdt veel van je,’ zegt hij.

Duh. Natuurlijk houdt ze van me. Ik werk me los uit zijn armen. ‘Ik ben geen hond, papa,’ zeg ik. Als ik haar had op mijn rug, stond het nu allemaal recht-op.

‘En ik hou ook veel van je. Daar mag je nooit aan twijfelen. We maken nooit ruzie over jou.’

‘Ik moet echt gaan, hoor,’ zeg ik en ik rits mijn jas dicht. Ik weet niet wat ik erger vind, zinnen die niets zeggen of zinnen over hoeveel ze van me houden.

‘Wat rijmt er nog meer op kattenbrokken?’ roept hij me na als ik al bij de deur ben. Ik gooi mijn handen in de lucht: we hebben niet eens een kat want ik ben allergisch voor harige dieren. Ik weet nog niet dat ik straks wel een huisdier zal hebben. Ik denk dat het een gewone maandag wordt en neem de plastic tas mee met daarin achttien kleine doosjes hagelslag.

‘Meteen naar huis, hoor, na school,’ roept mijn vader zoals elke ochtend.

Mijn school heet Het Klavertjevier en ligt maar een paar straten van ons huis. Sinds ik tien ben, mag ik er alleen naartoe. Vandaag is het spreekbeurten-dag. De meester doet zijn best om ons dingen te leren, maar ik luister toch liever naar de kinderen uit de klas. Jack, Ahmed en Lena zijn aan de beurt voor ik mag.

Ze hebben het over Kaneelbrokken, Tropische-visenvlokken en Koekoeksklokken. Jammer dat mijn vader er niet bij is.

Dan mag ik. Mijn onderwerp is Hagelslag. Hagelslag wordt van lange spaghettislierten van chocolade gemaakt: zoiets wil iedereen weten. Ik heb ook een quiz gemaakt: Waar komt de naam hagelslag vandaan? Je kunt uit drie antwoorden kiezen:

- a. De bedenker heette Adrie Hagelslag en wilde altijd al beroemd worden
- b. Hagelslag werd vroeger 'sneeuwvlokken' genoemd maar het klimaat warmt op en het sneeuwt bijna nooit meer
- c. Het hagelde net toen de bedenker op het idee voor het broodbeleg kwam

Slechts vier kinderen raden het goed. Op het eind is er een hagelslagdoosje voor iedereen, dat ze zo in hun mond kunnen leeggieten. De meester doet vrolijk mee maar verslikt zich meteen. 'Boeiend allemaal, Raaf,' snuift hij. 'Over hagelslag valt veel te vertellen. Maar in mijn neus hoef ik het niet meer.'

Gelukkig trekt meester Tanguy geen punten af voor spreekbeurtdingen in zijn neus. De dag is dus

redelijk normaal begonnen, behalve dan dat bijna alle onderwerpen rijmde op ‘kattenbrokken’.

~~Viskies kattenbrokken,
den ze zo uit je hand.~~

Viskies

1,000

~~Viskies. EEN HESENDOER
voor KATTENWER~~

brokken = koken
- choco vlokken
- leegblokken
- leegblokken

~~Huu bakje ontvreesch
leegblokken~~

~~dat ze met Viskies kattenbrokke~~

WAS F

WAS

WER